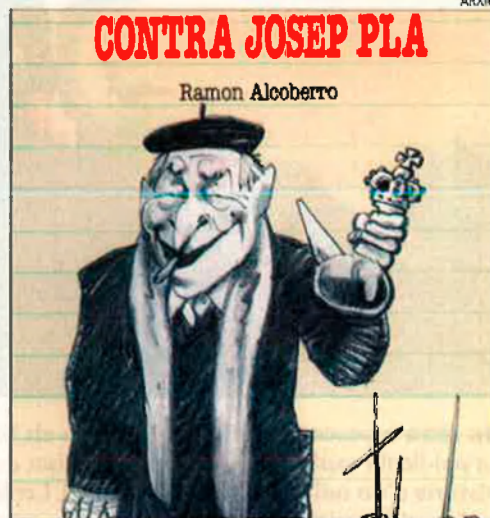

Jordi Pujol i

"Curiosament, avui els diaris diuen que el telescopi espacial Hubble fa veure que l'univers s'expandeix amb més rapidesa de la que deia la teoria del Big Bang. Són similis aplicables a la política catalana, on el model "tancat" del Big Bang que el catalanisme polític donava per suposat no està quiet, en un univers que pot continuar expandint-se de forma infinita."

'Contra Josep Pla'.

Dilluns, 24. La nova parella ha sorprès molt el petit cercle d'amics íntims: ella sempre havia parlat molt malament de tot el que ell representa. Ell tota la vida havia anat amb dones molt distintes: per dir-ho curt, ell és un home que busca un cert *glamour*, com si les dones cada matí ja haguessin de llevar-se ben maquillades, sense son als ulls ni la veu ronca pel tabac. Ella, ben al contrari, arriba a la mitja edat encara vestida de *hippy*, per bé que els fills portin americana creuada i vulguin votar la dreta. Ja tenim joc per la tardor: aclarir quina cosa secreta puguin tenir en comú, com decoraran el pis per conciliar les barretes d'encens que ella encara crema i la col·lecció de maquetes de cotxes esportius que ell fa des que tenia dotze anys.

Dimarts, 25. A un còncave reduït de lectors de Josep Pla se m'acut de fer un elogi del llibre *Contra Josep Pla* de Ramon Alcoverro. Alguns planians en parlen malament, però jo ho trobo un pamflet de talent, amb intuïcions de pes i raonaments audaços, encara que no hi estigui d'acord amb tot. El còncave esdevé un guirigall: hi ha tants partidaris del *Contra Josep Pla* com enemics irreconciliables. La millor conclusió és que les sectes planianes —Alcoverro n'és d'una, encara que no s'hi vegi— són gent que per sort encara s'apassiona, com poguérem comprovar amb l'estudi erràtic de Cristina Badosa. Curiosament, la majoria mai no hem conegut Pla *in person* però sovint sembla que acabi de sortir per la porta del restaurant, a orinar enmig del carrer per problemes de la pròstata.

Richard Nixon.

Dimecres, 26. Hussein i Rabin signen la pau, a la frontera jordano-israeliana. Queda encara al marge el criminal Assad, tot esperant les propines de Washington. Per la CNN veiem com la sorra del desert entra als ulls de Clinton i li han de portar unes ulleres de sol. Ara els palestins hauran de demostrar si saben viure en democràcia i si Arafat és capaç de fer d'estadista i no de terrorista. Al seu darrer llibre, Richard Nixon conta que li va demanar a Rabin si li havia costat molt donar la mà a Arafat: "No va ser fàcil, però no hi havia cap altra elecció". Guanya temps Hussein, amb una vida concebuda per l'acte d'avui al desert, monarca que ha introduït el pluralisme polític a Jordània, supervivent de guerres, matrimonis i atemptats. Li queda també el reconeixement del rol actual de Jordània als llocs sants de l'Islam a Jerusalem.

Dijous, 27. El discurs de Vidal-Quadras encara ha estat molt més escandalós precisament perquè el PSC feia temps que no era oposició a CiU: ara sembla una mica més disposat a fer-ho, però amb alguns arguments —per bé que no el to— segrestats pel PP. ERC es fa l'ofesa i surt de l'hemicicle. Vénen les acusacions de crispació, al·lusions a la tenalla PP-IU: el president de la Generalitat diu que no li agraden els carronyers. Són encrespaments farcits de paraules fortes, però amb una beixamel d'indiferència pública, si descomptem les trucades a les ràdios dels accionistes que es consideren traïts per De la Rosa. Curiosament, avui els diaris diuen que el

el telescopi Hubble

JORDI MORERA

Aleix Vidal-Quadras.

telescopi espacial Hubble fa veure que l'univers s'expandeix amb més rapidesa de la que deia la teoria del Big Bang. Segons els càlculs anteriors, ara resultaria que algunes estrelles poden ser més antigues que l'univers: això, diuen els experts, pot invalidar la teoria del "Big Bang" si no és que calculem l'edat de les estrelles de forma errònia. Són símilis aplicables a la política catalana, on el model "tancat" del Big Bang que el catalanisme polític donava per suposat no està quiet, en un univers que pot continuar expandint-se de forma infinita.

Divendres, 28. Admirem l'obra d'un home que es deia Josep Obiols i deixem als prestatges els manuals noucentistes: celebrem la permanència d'una robusta delicadesa, més enllà dels glossaris i dels deures cívics. Tenim a mà els dibuixos inèdits de joventut a la sala Artur Ramon –sempre amb un toc d'exquisitesa– i obra gràfica al Palau Moja. Dels bitllets de banc a les caricatures d'*El Borinot*, noies de Sarrià, caçadors i dones de la menestralia, esbossos de mural, cartipassos i anagrames, les natures mortes dels anys trenta, paisatges al carbó: Josep Obiols sempre és ambició d'ordre, vigor clàssic, contribució massa generosa a un país sovint disposat a deixar-se pels més bandarres. A la sortida, coincideixo amb el pintor Sebastià Ramis i em diu: "Això és pintura clara; aquí no hi ha res tèrbol". Pujem per la Rambla estibada de personal poc noucentista i m'explica la virtut dels colors d'Obiols i dels altres pintors noucentistes, que tornen a les terres, als colors

ARXIU

L'obra de Josep Obiols.

naturals, després de la borratxera dels impressionistes amb els colors artificials, químics. A la plaça de Catalunya, Ramis pren camí cap al Botafumeiro, ben decidit a fer-se la total suculència d'un turbot. **Valentí Puig**